

er skreven i Contractform, men at der i Reglen ikke derfor vil foreligge Andet, end de foregaaende Forhandlinger og deres Afslutning ved en Resolution, som bringer Sagen i Orden, kan ikke forandre Forholdets Charakter. Jeg skal dernæst bemærke, at accurat det Samme, som den ærede Minister selv indrømmede gjaldt med Hensyn til Sygehuse, at nemlig det frivillige Moment var det overveiende, ligesaa fuldt gjælder med Hensyn til sælles Arresthuse; thi Lovgivningen indeholder ganske vist Hjemmel for Justitsministeren til at fremtvinge Opførelsen af Arrester, der skuldestgjøre visse Forbringere, men ikke til at forlange disse Forbringere skuldestgjorte derved, at flere Jurisdictioner slaae sig sammen. Naar derfor disse, for at kunne opfylde Justitsministerens Forbringere i førstnævnte Henseende, have slaaet sig sammen, saa er dette Fællesskab, selv om de have været nok saa meget imod at bygge nye Arrester, et frivilligt Fællesskab og har altsaa Contractens Charakter, og det vilde saaledes være ikke blot en Misforstaaelse af Forbestemmelserne, men et ligefremt Haarkløveri, hvis man vilde sige, at dette Fællesskab var fremtvunget af Regjeringen, forbi det var beviist, at Vedkommende havde strittet imod. Disse Arresters Ophugning i Fællesskab af flere Jurisdictioner har ikke kunnet fremtvinges og er altsaa heller ikke blevet fremtvungen, hvis man da ikke vil forudsætte en Ulovlighed. Forøvrigt troer jeg ikke, at der er Fare for, at Ordene, saaledes som Udvalgets Forslag lyder, ikke skulde føre til det rette Resultat, og jeg har altsaa kun i denne Henseende villet søge en lille Reservation mod, at der ved Fortolkning skulde underlægges dem en Betydning, som det efter hele den Maade, hvorpaa den Slags Ting ere gaaede her i Landet, vilde være urigtigt at lægge i dem.

Ordføreren: Det er vel muligt, at jeg gennem Praxis er bleven noget hildet i Portionsystemet, men jeg troer, at den meget ærede Taler, som nu havde Ordet, maaskee paa den anden Side er lidt vel meget hildet i Skatteindtægtsystemet og i Ønsket om at faae Indtægtsfatten indført tidligere i Kjøbstæderne, end det stemmer med Communerens eget Ønske.

Den Meningsforskjel, der muligt kan have vilst sig mellem, hvad den sidste ærede Taler anførte, og hvad jeg tidligere har ytret, hidrører iøvrigt kun fra, at jeg før omtalte, at det vel kunde være, at Communerne ikke vilde finde sig tilfredsstillende ved at paaligne forholdsvis det samme Antal Portioner paa de forskjellige Skatteindtægter efter disses Stigning, men ønske at kunne tage forholdsvis nogle flere Skatteportioner af den store Skatteindtægt end af de smaa Indtægter. Jeg udtalte mig i saa Henseende, troer jeg, med al mulig Forsigtighed, idet jeg sagde, at jeg ikke fandt, at dette i og for sig vilde være rigtigt, men at jeg kun troede, at den Betragtning, at f. Ex. den Mand, der havde 3,000 Rd. i Skatteindtægt, kunde taale at svare noget Mere end 10 Gange saa Meget i Skat, som den Mand maatte svare, der kun havde 300 Rd. i Skatteindtægt, efter min Mening var saa indgroet i Kjøbstæderne, at den, hvorvel jeg, som sagt, ikke fandt den rigtig efter en theoretisk Betragtning, dog efter min Overbeviisning vilde gjøre sig gjældende i det praktiske Liv.

Med Hensyn til det Foredrag, som det ærede 12te kongevalgte Medlem (Fischer) før holdt, skal jeg bemærke, at jeg er ganske enig med ham og altsaa, som jeg troer, tillige med den høitærede Indenrigsminister, i, at der ved Indtægt i den i Endringsforslaget Nr. 21 foreslaaede nye Paragraph ikke bør forstaaes Bruttoindtægt, men derimod den virkelige Indtægt, altsaa efterat Driftsudgifterne ere fraregnet. Men uagtet det saaledes ikke er Bruttoindtægten, men den virkelige Indtægt, som jeg vil kalde den, hvormed der her er Tale, saa er der dog en stor Forskjel imellem denne virkelige Indtægt og Skatteindtægten eller Skatteevnen, hvad den ærede sidste Taler nu fuldstændigt og med megen Dygtighed har udviklet, idet nemlig Formues og Leilighedsmomenterne tillige ere komne til Fradrag ved denne sidste Indtægt, nemlig ved den Indtægt, som kaldes Skatteindtægten, og som altsaa repræsenterer Skatteevnen. Jeg indseer egentligt ikke, hvad der fra den høitærede Ministers Standpunkt kan være at indvende imod, at begge disse Colonner opføres, thi den Function, som derigennem er udtrykt, maa og skal jo dog fore-